

Arrest

nr. 208 028 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VANREUSEL
Begijnenstraat 4
3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend als vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die allen verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan X en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 september 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}) ten opzichte van X en hun minderjarige kinderen, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BOLLEN, die *loco* advocaten K. BILGE en R. VANREUSEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker (hierna: verzoeker), die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 4 november 2014 een aanvraag in voor een visum type D. Hij wenst naar België te komen als imam in Antwerpen

Op 14 april 2015 wordt aan verzoeker een visum toegestaan dat beperkt is tot de duur van de activiteit waarvoor hij naar België komt.

Op 30 april 2015 deelt de ambassade van Turkije mee dat verzoeker vanaf 6 mei 2015 is aangesteld als imam in een moskee in Hasselt voor een periode van vijf jaar.

Op 11 mei 2015 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 30 juni 2016.

Op 12 augustus 2015 bieden tweede verzoekster (verzoekers echtgenote, hierna: verzoekster) en hun kinderen zich aan bij de gemeente en op 13 augustus 2015 dienen ze een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf.

Op 12 oktober 2015 worden verzoekster en de kinderen ingeschreven.

Op 29 juni 2016 deelt de ambassade van Turkije mee dat verzoeker vanaf 6 mei 2015 is aangesteld als imam in dezelfde moskee in Hasselt voor een periode van vijf jaar

Op 8 augustus 2016 wordt verzoekers A-kaart verlengd tot 30 september 2017.

Op het document van 22 maart 2017 waarbij deze verlenging tot 30 september 2017 wordt meegedeeld aan de burgemeester van de gemeente waar verzoeker verblijft met de vraag tot betekening aan verzoeker, worden voorwaarden voor de verdere verlenging van het verblijf van verzoeker vermeld.

Het verblijf van verzoekster en de kinderen wordt ook verlengd tot de duur van de verblijfskaart van verzoeker.

Op 26 juni 2017 deelt de ambassade van Turkije mee dat verzoeker vanaf 6 mei 2015 is aangesteld als imam in dezelfde moskee in Hasselt voor een periode van vijf jaar.

Op 19 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: D., M.,

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: “ De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de heer D., M. geboren op (...) te P. (Turkije) het Rijk is binnengekomen met een visum D als bedienaar van islamitische eredienst op 06.05.2015.

Overwegende dat deze machtiging en de voorwaarden tot verlenging vallen onder de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Overwegende dat uit het visumdossier blijkt dat de oorspronkelijke machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de activiteit als bedienaar van de islamitische eredienst in een erkende moskee, met name de moskee "Turkse Islamitische Cultuur", (...) ANTWERPEN.

Overwegende dat betrokkene bij de vorige aanvraag tot verlenging van zijn verblijfstitel plots een attest van het Executief van de Moslims van België dd.15.06.2016 voorlegt, waaruit blijkt dat hij thans de functie van imam uitoefent in de moskee 'Islamitische Turkse Hulpdienst', (...) HASSELT.

Overwegende dat betrokkene de kans werd geboden deze situatie te regulariseren en opnieuw aan de slag te gaan in een erkende moskee of minstens het bewijs voor te leggen dat de huidige moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden. De A-kaart werd om die reden uitzonderlijk verlengd tot 30.09.2017.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijf in onze vorige instructies dd.22.03.2017 werden opgenomen:

- "Recent attest dat betrokkene rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee
OF minstens het bewijs voorleggen dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden!

In het laatste geval dient een recent attest voorgelegd te worden dat werd afgeleverd door de hiërarchische overste van betrokkene dat de verdere duur van de missie in de aangewezen moskee bevestigt (met bevestiging van de plaats van tewerkstelling) EN een recent attest van de Moslimexecutieve van België dat de verdere aanstelling van betrokkene ondersteunt voor de functie van bedienaar eredienst in de aangewezen moskee.

- Een recent attest waaruit blijkt dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat of bewijzen voldoende middelen van bestaan voortvloeiend uit aanstelling als imam (overlegging arbeidscontract en loonfiches).

- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren

- conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15/12/1980.

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden."

Overwegende dat meneer niet aantoont dat hij rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee OF minstens het bewijs voorlegt dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden.

Betrokkene voldoet dus niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat hij thans als imam actief is in een niet-erkende moskee, wat niet meer in lijn ligt met de oorspronkelijke machtiging die beperkt was tot de duur van de missie als imam in een erkende moskee.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 06.05.2015 naar België met een visum D als bedienaar van de islamitische eredienst (imam). De machtiging tot verblijf was uitdrukkelijk toegestaan om redenen van tijdelijke aard (beperkt tot de duur van de missie) en bovendien gekoppeld aan tijdelijke verblijfsvoorwaarden. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

Op 19 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster en de kinderen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: E.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

+ 5 kinderen: D., S. geboren op (...)2004; D., M.E. geboren op (...)2006; D., D. geboren op (...)2009; D., M. E. geboren op (...)2012 en D., H. geboren op (...)2014

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden: 3

X er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Op 19.09.2017 werd een einde gesteld aan het verblijf van de echtgenoot, respectievelijk vader van betrokkenen, met name de heer D. M. (NN: xxx), en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Wat betreft artikel 13 §4 laatste lid van de wet van 15.12.1980 : mevrouw en de kinderen volgen de situatie van de echtgenoot die eveneens bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, opdat het gezin samenblijft. Hierdoor is artikel 8 EVRM niet van toepassing. Het is in het belang van de minderjarige kinderen om de toestand van de ouders te volgen nu zij niet langer gemachtigd zijn om in het Rijk te verblijven. Van medische problemen is geen sprake. Evenmin is de duur van het verblijf in België van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen, gezien de echtgenote en kinderen pas vanaf juni 2015 in België verblijven. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"I. ENIG MIDDEL

Genomen op grond van de schending van artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 9 en 14 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden (hierna "EVRM"), artikelen 10, 11, 19 en 21 van de Grondwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere van het beginsel van legitiem vertrouwen, van de zorgvuldigheids- en gepaste motiveringsplicht, gelijkheid voor de wet en van het beginsel van non-discriminatie, van het beginsel van redelijke termijn en transparantieplicht.

Eerste onderdeel: de uitdrukkelijke motivering met het oog op de gedragslijn van tegenpartij

In zoverre de motivering van tegenpartij onvolledig is en betrokkene niet toelaat de onderliggende redenen van de weigering te begrijpen.

Terwijl artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 de administratie de motivering van individuele beslissingen opleggen.

De verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de beginselen van behoorlijk bestuur leggen niet alléén op dat de handeling dient haar bestemming toe te laten de onderliggende feitelijke en rechtsgronden van de beslissing te kennen, maar eveneens dat bewuste motivering volledig en gepast hoeft te zijn.

In casu weigerde tegenpartij de verlenging van de verblijfstitel omdat verzoeker niet het vereiste stuk bijbracht dat de Hasseltse moskee een aanvraag tot erkenning had gedaan.

Verzoeker is in bezit van dit stuk, de aanvraag is gedaan en verzoeker heeft dit stuk neergelegd.

Echter, de aanvraag is ipso facto gekend bij de Belgische Staat, zij werd immers in haar handen gedaan.

Het gebrek aan aanvraag tot erkenning kan geen gepaste motivering van de bestreden beslissing uitmaken.

Tot onlangs konden de imams aangesteld bij erkende alsook bij niet-erkende moskeeën. een visum bekomen, afgezien van de mogelijkheid voor de moslimexecutieve om ze voor een bij de FOD Justitie openstaande post te benoemen, wanneer betrokkene personen het bewijs van hun aanstelling door de nationale overheid leveren, wat in casu het geval is.

Anderzijds wanneer een overheid van een vast gedrag dat zij tijdens een zekere periode volgde, afziet, dient zij haar beslissing meer te motiveren om haar gedragswijziging te rechtvaardigen (E.H., nr. 39.036, 20/3/1992; E.H., nr. 146.116, 16/6/2005), wat ze in casu niet deed.

Tegenpartij verklaart inderdaad noch haar beoordelingsommekeer in haar motivering, noch de redenen waarom het attest dat de aanstelling door de nationale overheid bewijst, niet in acht genomen wordt, waarbij verzoekende partij in gebreke blijft te begrijpen waarom haar verblijfstitel geweigerd werd, terwijl in vergelijkbare omstandigheden, andere visa uitgereikt werden.

In dergelijk geval achtte Uw Raad reeds in een gelijksoortig geval dat "bij gebrek aan het verzoekende partij toe te laten de redenen te begrijpen, waarom verwerende partij kon achten dat de aanstelling van verzoeker door zijn nationale overheid, die uit de door hem voorgelegde documenten bewezen blijkt, niet voldeed om hem een visum af te leveren, verwerende partij haarplicht tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet nakwam" (RW, arrest nr. 39117 van 29 september 2009).

Bijgevolg pleegde tegenpartij een machtsoverschrijding en schond artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980.

Tweede onderdeel : de vrijheid van godsdienst

In zoverre tegenpartij de vrijheid van godsdienst niet in acht nam en inbreuk maakte op deze fundamentele vrijheden.

Terwijl deze fundamentele vrijheden bij artikelen 19 en 21 van de Grondwet, alsook bij artikel 9 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM) bekrachtigd worden en uit bewuste bepalingen de verplichting voor de Belgische Staat voortvloeit, om een balans van de belangen uit te voeren bij inbreuk op deze fundamentele vrijheden.

Artikel 19 van de Grondwet bepaalt als volgt:

"De vrijheid van eredienst, de vrije openbare uitoefening ervan, alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheden worden gepleegd.

Artikel 21 van de Grondwet bepaalt wat het betreft als volgt:

"De Staat heeft niet het recht zich te bemoeien met de benoeming of de installatie der bedienaren van enige eredienst of hun te verbieden briefwisseling te houden met hun overheid en de akten van deze overheid openbaar te maken, onverminderd, in laatstgenoemd geval, de gewone aansprakelijkheid inzake drukpers en openbaarmaking."

Artikel 9 van het EVRM bedingt dat:

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst ; dit recht omvat tevens het recht om hetzij alleen hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé, zijn godsdienst... tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

2. De vrijheid om zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uiting te brengen kan aan geen beperkingen worden onderworpen ander dan die die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de openbare veiligheid, voor de bescherming van de openbare orde, gezondheid en goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen".

De Staat is niet alleen gehouden aan een negatieve verplichting de vrijheid van de religieuze gemeenschappen om zich in te richten en te organiseren zoals zij het wensen niet te belemmeren en na te leven (zie onder andere Eur. Hof R.M., arrest Hassan en Tchaouch t. Bulgarije van 26 oktober 2000), maar eveneens aan een positieve verplichting de vrijheid van de erediensten te beschermen en ervoor zorgen dat zij niet theoretisch en denkbeeldig, maar concreet en effectief is (Eur. Hof R.M., Jakobski t. Polen, § 47, en Ernida en anderen t. Verenigd Koninkrijk § 84). In beide veronderstellingen, dient een juist evenwicht tussen het algemeen belang en de belangen van het individu gemaakt te worden.

Artikel 9, §2, van het EVRM houdt in dat elke inmenging in de uitoefening van het recht op de vrijheid van godsdienst aan een "heerszuchtige sociale vereiste" dient te beantwoorden.

Het evenredigheidsonderzoek houdt eveneens in dat het gezochte rechtmatige doel van bewust recht door geen andere minder dwingende en meer eerbiedige maatregel kan worden bereikt. De bewijslast dienaangaande rust op de nationale overheid (Eur. Hof R.M., Bijbelcentrum van de Tsjoevasjische Republiek t. Rusland, § 58).

In casu belet tegenpartij, door haar beslissing de verlenging van de verblijfstitel te weigeren, verzoeker zijn eredienst uit te oefenen, en te prediken terwijl hij door zijn nationale overheid benoemd werd tot dit ambt in het buitenland. Dit omwille van een eerder formalistische reden die diezelfde overheid tot voor kort niet eens stelde.

Dit maakt ongetwijfeld een beperking uit van zijn vrijheid van godsdienst, die het recht omvat zijn godsdienst alléén of met anderen tot uitdrukking te brengen.

Tegenpartij mocht aldus niet afzien van een onderzoek naar de schending van de vrijheid van godsdienst.

Welnu in haar motivering, maakt tegenpartij geen melding van dergelijk evenredigheidsonderzoek in de inbreuk op de vrijheid van eredienst.

Zodoende miskende ze reeds haar verplichting tot zorgvuldig beheer en haar motiveringsplicht.

Daarenboven indien zij tot dergelijk onderzoek zou zijn overgegaan, had tegenpartij niet anders kunnen besluiten dan dat de inbreuk op de vrijheid van godsdienst van verzoeker in casu, overmatig was en niet aan de vereisten van het tweede lid van artikel 9 van het E.V.R.M. beantwoordde. Allereerst is de beperking inderdaad niet door de wet uitdrukkelijk voorzien. Niets in de wet laat toe af te leiden dat slechts de imams die een activiteit in een door de Belgische Staat erkende moskee dienen uit te oefenen, toegelaten worden in België binnen te komen en er te verblijven.

Hooguit werd door de politieke overheid in 2006 geuit dat de imams die naar België wensen te komen om er hun activiteit in een moskee in België uit te oefenen, hetzij door hun nationale overheid hetzij door de moslimexecutieve van België dienen te worden aangesteld.

Dientengevolge is de beperking tot de vrijheid van godsdienst van verzoeker door de wet niet voorzien.

Vervolgens wordt geen doelstelling van openbare veiligheid, bescherming van de openbare orde, gezondheid of zeden of nog in verband met de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen in de bestreden beslissing geïdentificeerd.

Tenslotte gesteld dat tegenpartij een doelstelling van openbare veiligheid of bescherming van de orde of zeden zou nastreven, bewijst niets dat het in werk gestelde middel het minder dwingende en meer eerbiedig is wat bewust fundamenteel recht betreft.

Indien de overheid de openbare veiligheid en openbare orde wensten te beschermen, is de aanstelling van verzoeker door zijn nationale overheid en de ondersteuningsbrief van de moslimexecutieve inderdaad voldoende om aan deze heerszuchtige overweging te beantwoorden.

Verzoeker werd inderdaad gekozen en benoemd om in een moskee in België te prediken door het Ministerie van religieuze zaken in Turkije op basis van zeer strenge voorwaarden, die voldoende waarborgen bieden wat openbare veiligheid en bescherming van de orde en zeden betreft. Juist als een andere in een erkende moskee gezonden imam, maakt hij deel uit van de elite, volgde hij gedurende 12 jaar een diepgaande opleiding die geen plaats laat voor radicalisme en slaagde met glans voor zijn studies, en bewees bij zijn overheid basiskennis van het Frans of het Nederlands te hebben, hij diende schriftelijke en mondelinge examens af te leggen en heeft reeds een veldervaring in Turkije. Bovendien analyseerde de moslimexecutieve zorgvuldig de kandidatuur van verzoeker en het dossier voorbereid door de religieuze gemeenschap (die geen andere imam vindt om dit ambt uit te oefenen). De ondersteuningsbrief maakt een bijkomende controlewaarborg uit.

Het feit dat de moskee waar de imam zijn ambt uitoefent al dan niet erkend is, heeft geen incidentie op de kwaliteitscontrole van de imams, en ook niet op de controle van hun activiteiten in België.

Hieruit vloeit voort dat de weigering van de verlenging van de verblijfstitel die verzoeker belet het religieuze ambt waartoe hij benoemd werd, uit te oefenen, om de enige reden dat de gastmoskee nog niet erkend zou zijn, wat een irrelevant criterium is, maakt een buitenmaatse inbreuk op de vrijheid van godsdienst van verzoeker uit. Bovendien is de Belgische Staat dus pertinent op de hoogte van de erkenningsaanvraag die gedaan werd door de Moskee te Hasselt.

Nu geen evenredigheidsonderzoek werd in casu uitgevoerd, en niets bewijst dat de maatregel gepast is om de potentiële nagestreefde doelstelling te bereiken. Andere meer eerbiedige maatregelen voor bewust fundamenteel recht konden worden aangenomen.

Tot slot door de verlenging van de verblijfstitel van verzoeker te weigeren, door niet over te gaan tot een evenredigheidsonderzoek ten opzichte van het recht op vrijheid van godsdienst van verzoeker en door haar beslissing ten opzichte van bewust fundamenteel recht niet te motiveren, schond tegenpartij artikelen 19 en 21 van de Grondwet, alsook artikel 9 van het Europees Verdrag betreffende de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook artikelen 62 van de wet van 15.12.1960 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van zorgvuldig beheer.

Derde onderdeel: het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie

In zoverre tegenpartij een behandelingsverschil inleedt tussen imams die komen prediken in een erkende moskee en imams die komen prediken in een niet-erkende moskee.

Terwijl artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet alsook artikel 14 van het EVRM gelezen in combinatie met artikel 9 van hetzelfde Verdrag, alsook het algemeen beginsel van non-discriminatie zich ertegen verzetten dat de overheid personen die in vergelijkbare situaties vertoeven, verschillend behandelt worden.

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet stellen het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie tussen de Belgen.

Artikel 191 van de Grondwet stelt een gelijkstellingsbeginsel, namelijk dat de vreemdelingen alle bij Titel II van de Grondwet opgesomde rechten en vrijheden, met inbegrip van artikelen 10 en 11, genieten (S. Van Drooghenbroeck, "Article 191 de la Constitution", Revue belge de droit constitutionnel, 2006/3, p. 305). Het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie wordt eveneens bekrachtigd als algemeen rechtsbeginsel (Marchal, P., "Section 6. — Le principe d'égalité et de nondiscrimination" in Principes Généraux du Droit, Brussel, Bruylant, 2014, p. 107)

De gelijkheidsregel verbiedt een behandelingsverschil tussen personen of personencategorieën die in vergelijkbare situaties vertoeven.

Het Grondwettelijk Hof meent eveneens op vaststaande manier dat:

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een behandelingsverschil vastgelegd wordt tussen personencategorieën, voor zover het op een objectiefcriterium rust en zij redelijk gerechtvaardigd zijn.

(...)

Het bestaan van dergelijke rechtvaardiging dient beoordeeld te worden met het oog op het doel en de uitwerking van de bekritiseerde maatregel alsook op de aard van bewuste beginselen; het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vaststaat dat er geen evenredigheidsverhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel" (Zie onder andere M. Banneux, "Egalité: clé du contentieux constitutionnel?", in M. Pâques en J-C. Scholsem, Uégalité: nouvelle (s) clé (s) du droit?, CUP, boek. 73, Brussel, Larcier, 2004, p. 10, aantekening 3 en aangehaalde réf.).

"Het gelijkheidsbeginsel in rechte vraagt dat niemand een inbreuk op zijn rechten hoeft te dulden, die niet nodig zou zijn, of nog verder zou gaan dat wat als evenredig kan worden geacht" (B. RENAULD en S. VAN DROOGHENBROECK, "Le principe d'égalité et de non-discrimination", in Les droits constitutionnels en Belgique, Boek. 2, Brussel, Bruylant, 2011, p. 589).

Krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, "wordt de gelijkheid geschonden indien het aangeklaagde verschil aan objectieve en redelijke rechtvaardiging tekortkomt. Het bestaan van dergelijke rechtvaardiging dient beoordeeld te worden ten opzichte van het doel en de uitwerking van de overwogen maatregel, met het oog op de beginselen die over het algemeen heersen in democratische samenlevingen. Een behandelingsverschil in de uitoefening van een door het Verdrag bekrachtigd recht dient niet alléén een rechtmatig doel te hebben: artikel 14 is eveneens geschonden wanneer duidelijk vaststaat dat er geen evenredigheidsverhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel", (Eur. Hof R.M., zaak betreffende sommige taalaspecten van het Belgische onderwijs, arrest van 23 juli 1968, Reeks A, nr. 6).

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat tegenpartij een behandelingsverschil schept tussen de imams die hun ambt in een erkende moskee uitoefenen en die, zoals verzoeker, die hun ambt in een nog niet erkende moskee uitoefenen.

Of de moskeeën in België waar de imams benoemd worden al dan niet erkend zijn, hebben de Turkse imams van de eerste en van de tweede categorie dezelfde nationaliteit, ze zijn gezonden naar hetzelfde land, België, voor een opdracht van drie jaar maximum, ambtenaren van de Turkse Staat en aangesteld door het Ministerie van religieuze zaken in Turkije, zij prediken dezelfde godsdienst, hebben dezelfde opleiding gevolgd, en zijn in beide gevallen ondersteund door de moslimexecutieve. Uit al deze elementen vloeit voort dat deze twee personencategorieën daadwerkelijk in vergelijkbare toestanden vertoeven.

Wanneer de personen in vergelijkbare toestanden vertoeven, mag er geen behandelingsverschil bestaan dat niet gegrond is op een objectief criterium en een redelijke rechtvaardiging.

Welnu gesteld dat het om een objectief criterium gaat, is het behandelingsverschil niet redelijk gerechtvaardigd, daar zoals uiteengezet in het tweede onderdeel van het middel, geen evenredigheidsverhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel.

Gesteld dat de door tegenpartij nagestreefde rechtmatige doelstelling de nationale veiligheid of openbare orde zou zijn, bewijst niets dat het feit dat de moskee waar de imam zijn ambt zou uitoefenen al dan niet erkend is, een relevant criterium uitmaakt.

Verzoeker is inderdaad, evenals zijn confrater gezonden in een erkende moskee, een door het Ministerie van religieuze zaken in Turkije aangestelde ambtenaar, en zijn kandidatuur werd gesteund door de moslimexecutieve.

Om naar het buitenland te mogen zijn gezonden, afgezien van het feit te weten of hij voor een al dan niet erkende moskee zal worden aangesteld, werd hij op basis van talrijke criteria gekozen en maakt hij deel uit van de elite der imams. Hij volgde een lange opleiding van 12 jaar lang die geen plaats laat aan radicalisme. Hij diende te slagen voor verschillende examens, een minimumkennis van het Frans of het Nederlands alsook een veldervaring in Turkije te bewijzen. Een controle wordt reeks hogerop uitgevoerd door het Diyanet. Anderzijds analyseerde de moslimexecutieve zijn initiële kandidatuur en het door de religieuze gemeenschap in België neergelegde dossier, precies zoals ze het kan doen voor een voor een erkende moskee aangestelde imam. Verzoeker werkte ten andere eerst binnen een erkende moskee en werd omwille van de noodzaak en zijn uitstekende capaciteiten overgeplaatst naar huidige moskee te HASSELT.

Indien het nagestreefde doel van de maatregel de nationale veiligheid of openbare orde is, is het behandelingsverschil gebaseerd op de al dan niet erkenning van de moskee geen relevant criterium en laat niet toe het nagestreefde doel te bereiken.

Hieruit vloeit voort dat door de verlenging van de verblijfstitel te weigeren aan verzoeker omwille van het feit dat hij zijn ambt zou uitvoeren in een niet erkende moskee, tegenpartij artikel 14 van het EVRM, gelezen in combinatie met artikel 9 van het EVRM, alsook artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en gelezen in combinatie met artikelen 19 en 21 en 191 van de Grondwet, alsook het algemeen beginsel van gelijkheid en nondiscriminatie schond.

Vierde onderdeel: de beginselen van behoorlijk bestuur

In zoverre tegenpartij haar beslissing nam zonder alle elementen van de zaak te acht te nemen, in overtreding met de talrijke beginselen van behoorlijk bestuur

Terwijl de beginselen van behoorlijk bestuur een dwingend karakter hebben en zich aan de administratieve overheid opleggen bij de beslissing-making.

1.

Tegenpartij miskende het beginsel van legitiem vertrouwen. Dit beginsel kan worden omschreven als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens welk de burger dient te mogen vertrouwen op een vaststaande gedragslijn van de overheid of op concessies of beloften die de overheid maakte in het concrete geval", (EH, arrest nr.234572 van 28.04.2016).

Insgelijks uit de regel van het adagium patere legem quam ipse fecisti de verplichting voor een administratieve overheid, om de reglementen die zij zelf aannam, na te leven (EH, arrest nr. 235181 van 22/06/2016)

Welnu in casu, door te achten dat de benoeming van verzoeker door zijn nationale overheid niet voldoende was en bovendien hij voldeed aan alle initiële voorwaarden die thans op subjectieve wijze werden gewijzigd door de tegenpartij, leeft verwerende partij de regel die zijzelf aannam, niet na.

2.

Anderzijds "verplicht de zorgvuldigheidsplicht. algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid om over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de feiten, om de nodige inlichtingen in te winnen voor de beslissing-making en om alle elementen van het dossier in acht te nemen om haar beslissing met volle kennis van zaken te nemen en na alle voor de oplossing van voorliggend geval nuttige elementen redelijk beoordeeld te hebben", (EH, arrest nr. 235101 van 15.06.2016).

De religieuze gemeenschap diende twee jaar geleden een aanvraag om erkenning in, meebepaald op 9 september 2015. Haar dossier is in orde. Anderzijds officialiseert het attest van de moslimexecutieve de opdracht van deze imam.

Tenslotte diende tegenpartij de waarborgen te analyseren, die de benoeming van de imams door het Turkse Ministerie van religieuze zaken inhouden in termen van kwaliteit van de opleiding, ruimdenkendheid, ervaring, alvorens de verlenging van de verblijfstitel te weigeren omdat de moslimexecutieve de imam niet officieel kon benoemen. Een zorgvuldige analyse van de situatie zou op een andere beslissing hebben kunnen uitlopen.

Bovendien brengt de schending door tegenpartij van haar verplichting tot zorgvuldig beheer noodzakelijk de schending van andere beginselen, en zelfs andere normen, mee (LEUS, K., "Het Zorgvuldigheidsbeginsel", in OPDEBEEK, I., VAN DAMME, M. (éd.), Beginselen van Behoorlijk Bestuur, Brugge, Die keure, 2006, p. 117), en meer in het bijzonder in casu, die van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.

Door van praktijk te veranderen zonder verzoeker hierover formeel en ruim op voorhand te verwittigen, en door haar beslissing tot weigering van de verlenging van de verblijfstitel te rechtvaardigen op basis van redenen, die volledig in strijd blijken te zijn met haar vorige praktijk, miskende tegenpartij de transparantieplicht.

Derhalve schond tegenpartij de beginselen van behoorlijk beheer, en in het bijzonder het beginsel van legitiem vertrouwen, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van de redelijke termijn, de transparantieplicht, wat de schending van de bij artikel 62 van de wet van 15.12.1980, maar eveneens bij artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalde motiveringsplicht met zich meebracht."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikelen 9 en 14 EVRM,*
- Artikelen 10, 11, 19 en 21 GW,*
- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- Het gelijkheidsbeginsel,*
- Het non-discriminatiebeginsel,*
- Het beginsel van de redelijke termijn,*
- De transparantieplicht.*

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor als zou de motivering van tegenpartij onvolledig zijn en verzoekende partij niet toelaten de onderliggende redenen van de weigering te begrijpen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat

bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd terecht als volgt gemotiveerd:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980: “ De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België: 20 indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de heer D., M; geboren op (...)1978 te P. (Turkije) het Rijk is binnengekomen met een visum D als bedienaar van islamitische eredienst op 06.05.2015.

Overwegende dat deze machtiging en de voorwaarden tot verlenging vallen onder de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Overwegende dat uit het visumdossier blijkt dat de oorspronkelijke machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de activiteit als bedienaar van de islamitische eredienst in een erkende moskee, met name de moskee ‘Turkse Islamitische Cultuur’, (...) 2018 ANTWERPEN.

Overwegende dat betrokkene bij de vorige aanvraag tot verlenging van zijn verblijfstitel plots een attest van het Executief van de Moslims van België dd. 15.06.2016 voorlegt, waaruit blijkt dat hij thans de functie van imam uitoefent in de moskee ‘Islamitische Turkse Hulpdienst’, (...) 3500 HASSELT.

Overwegende dat betrokkene de kans werd geboden deze situatie te regulariseren en opnieuw aan de slag te gaan in een erkende moskee of minstens het bewijs voor te leggen dat de huidige moskee, waarde betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden. De A-kaart werd om die reden uitzonderlijk verlengd tot 30.09.2017.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijf in onze vorige instructies dd. 22.03.2017 werden opgenomen:

- “Recent attest dat betrokkene rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee

OF minstens het bewijs voorleggen dat de moskee, waarde betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden!

In het laatste geval dient een recent attest voorgelegd te worden dat werd afgeleverd door de hiërarchische overste van betrokkene dat de verdere duur van de missie in de aangewezen moskee bevestigt (met bevestiging van de plaats van tewerkstelling) EN een recent attest van de Moslimexecutieve van België dat de verdere aanstelling van betrokkene ondersteunt voor de functie van bedienaar eredienst in de aangewezen moskee.

- Een recent attest waaruit blijkt dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat of bewijzen voldoende middelen van bestaan voortvloeiend uit aanstelling als imam (overlegging arbeidscontract en loonfiches).

- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren

- conform met artikel 1/2 §3 van de wet van 15/12/1980.

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.”

Overwegende dat meneer niet aantoonbaar wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee OF minstens het bewijs voorlegt dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden.

Betrokkene voldoet dus niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat hij thans als imam actief is in een niet-erkende moskee, wat niet meer in lijn ligt met de oorspronkelijke machtiging die beperkt was tot de duur van de missie als imam in een erkende moskee.

(...)." (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat hij in het bezit is van het stuk, de aanvraag is gedaan en dit stuk heeft neergelegd, dient verweerder vast te stellen dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht het volgende besluit genomen: "Overwegende dat meneer niet aantoonbaar is dat hij rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee OF minstens het bewijs voorlegt dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden."

Verzoekende partij kan niet dienstig ontkennen dat uit het visumdossier blijkt dat zijn tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de activiteit als bediener van een erkende moskee. Er is aldus geen sprake van enige beoordelingsommekeer: verzoekende partij wist ook via het schrijven dd. 22.03.2017 aan welke voorwaarden hij zich diende te houden en welke stukken hij hierbij diende voor te leggen.

Het ongestaafd voorhouden dat in andere vergelijkbare omstandigheden andere visa werden uitgereikt, doet hieraan geen afbreuk. Verweerder merkt op dat er in casu geen beslissing tot weigering van het uitreiken van een visum betreft, terwijl verzoekende partij ook geenszins de vergelijkbare omstandigheden uiteenzet.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris te oordelen dat de wens om in een niet erkende moskee te prediken, geen grond vormt voor de aflevering van een verder tijdelijk verblijf.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogen heeft te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de visumaanvraag van verzoekende partij ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verweerder wijst ten overvloede nog op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.3.4. De Raad herinnert er voorts aan dat, indien verzoeker zich wenst te beroepen op het bestaan van een vaste administratieve praktijk van een overheid in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, het hem in de eerste plaats toekomt om met voldoende zekerheid het bestaan van deze vaste administratieve praktijk aan te tonen, alsmede de redenen uiteen te zetten waarom hij meent hierop een beroep te kunnen doen. Verzoeker toont echter niet aan dat de gedragslijn waarop hij zich beroept en die in 2005 tot uiting zou zijn gekomen, van toepassing was tot op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing in september 2016.

In casu wordt door de verwerende partij niet betwist dat in het verleden visa werden toegekend aan buitenlandse imams die werden gezonden naar zowel erkende als niet-erkende moskeeën. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft om op voldoende nauwkeurige wijze aan te tonen dat er in dit verband sprake is van een administratieve praktijk die van toepassing was tot op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen grondslag voor verzoekers verwachting dat de verwerende partij in de bestreden beslissing diende te motiveren waarom zij is afgeweken van een "vaste" gedragslijn.

Verzoeker beweert dat "Tot onlangs [...] de imams aangesteld bij zowel erkende als bij niet-erkende moskeeën, een visum [konden] bekomen", doch hij laat na om hieromtrent verdere toelichting te geven, meer bepaald te duiden tot wanneer de verwerende partij dergelijke gedragslijn aanhield. Voor zover verzoeker beoogt deze praktijk te kunnen staven door een document, toegevoegd aan zijn verzoekschrift, dat een lijst bevat van enkele niet-erkende Turkse moskeeën die in het verleden een beroep konden doen op de diensten van een buitenlandse imam, merkt de Raad op dat uit een

dergelijke lijst en een dergelijk betoog niet kan worden afgeleid wanneer, om welke redenen en voor welke termijn de visa werden uitgereikt aan de betrokkenen.” (RvV nr. 188 524 van 16 juni 2017)

Er wordt geen schending van art. 9 Vreemdelingenwet aangetoond.

Verzoekende partij haalt in een tweede onderdeel een schending aan van de artikelen 19 en 21 Grondwet en artikel 9 EVRM. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending op de vrijheid van godsdienst zou uitmaken.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker zijn functie als imam niet meer zou kunnen uitoefenen en zijn geloof niet meer zou kunnen belijden.

De bestreden beslissing hindert verzoekende partij niet in zijn mogelijkheden om vrij zijn gedachten, geweten en godsdienst te bepalen, en evenmin om deze godsdienst vrij te belijden. Al evenmin hindert de bestreden beslissing de vrijheid van eredienst in België, daar waar de bestreden beslissing geenszins aan moslims in België verbiedt om het geloof te belijden.

Artikel 9 EVRM kan niet zo worden begrepen dat het voor een vreemdeling het recht zou waarborgen om in gelijk welk land zijn geloof te belijden, of een automatisch recht op verblijf zou behelzen in een ander land dan het land van herkomst.

Ter zake merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een schending van art. 9 EVRM wordt niet aangetoond.

De kritiek van verzoekende partij is weinig ernstig.

Evenmin kan verzoekende partij zich beroepen op artikelen 19 en 21 van de Grondwet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat verzoekende partij wordt verhinderd om vrij zijn godsdienst te belijden. Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat hij door de bestreden beslissing wordt verhinderd om de eredienst uit te oefenen en te prediken, daar waar niets verhindert dat hij dit doet buiten het grondgebied van het Rijk.

Noch art. 19, noch art. 21 van de Grondwet kunnen zo worden begrepen dat zij een verblijfsrecht creëren voor vreemdelingen buiten het Rijk.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er dan ook geen sprake van een ‘beperving’ van de rechten van verzoekende partij, doordat de verlenging van diens tijdelijk verblijf werd geweigerd.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verder werpt verzoekende partij in een derde onderdeel de schending op van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM. Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar er een verschil in behandeling bestaat tussen imams die komen prediken in een erkende moskee en imams die komen prediken in een niet-erkende moskee.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. De regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in een volstrekt gelijkaardige situatie bevindt als de vreemdelingen waarnaar verzoekende partij verwijst.

De verzoekende partij toont niet aan er sprake is van enige willekeur gezien de bestreden beslissing verwijst naar concrete elementen die eigen zijn aan de specifieke situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat er geen onderscheid bestaat tussen een niet-erkende en een wel-erkende moskee, te meer nu het gebrek aan erkenning net de essentie vormt van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak:

“(..)” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 188.527 dd. 16.06.2017)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt aldus dat verzoekende partij verwijst naar een vergelijkbare categorie vreemdelingen (m.n. Turkse imams die naar België worden uitgestuurd, met de bedoeling om in een erkende moskee te preken), en erkent eveneens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de oorspronkelijk bestreden beslissing een onderscheid maakt tussen verzoekende partij en voormelde categorie vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt echter dat niet is aangetoond dat het gemaakte onderscheid niet objectief of niet redelijk verantwoordbaar is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft vervolgens geoordeeld dat het gemaakte onderscheid niet als kennelijk onredelijk voorkomt, nu een moskee slechts wordt erkend nadat is vastgesteld dat is voldaan aan de (Waalse, Vlaamse dan wel Brusselse) reglementering, waarin de criteria en de voorwaarden worden vastgelegd waaraan lokale geloofsgemeenschappen, zoals moskeeën dienen te voldoen.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel haalt verzoekende partij een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de redelijke termijn en de transparantieplicht. Verzoekende partij stelt dat hij er, omwille van een beweerdelijk bestaande praktijk, op mocht vertrouwen dat hij een verlenging van het tijdelijk verblijf zou krijgen. Hij houdt ook voor dat de transparantieplicht er de gemachtigde van de Staatssecretaris toe zou verplichten verzoekende partij te waarschuwen vooraleer een praktijk wordt aangepast.

Verweerder herhaalt, onder verwijzing naar haar repliek op het eerste middel, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het nemen van een beslissing op grond van art. 9 Vreemdelingenwet.

Voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden is een beslissing te nemen in deze of gene zin, omwille van een bestaande administratieve praktijk, komt erop neer dat bepaalde voorwaarden door middel van deze praktijk zouden worden toegevoegd aan art. 9 Vreemdelingenwet.

Het komt de gemachtigde van de Staatssecretaris evenwel niet toe om d.m.v. een administratieve praktijk voorwaarden toe te voegen aan de wet. Het tegendeel aannemen zou betekenen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een terrein betreedt dat voorbehouden is aan de wetgever.

Verzoekende partij kan in die zin niet dienstig voorhouden dat zij rechten kan putten uit een niet gestaafde administratieve praktijk.

Zie in die zin:

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.:

“De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen.”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

“Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet.”

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

“Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie; dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen; dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen;”

R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012:

“Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).”

Het vertrouwensbeginsel, noch het beginsel van de redelijke termijn of het ‘transparantiebeginsel’ laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur toe om deze beginselen contra legem toe te passen

(P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Alleen al om die reden mist het vierde onderdeel van het enig middel elke grondslag.

Ten overvloede, verzoekende partij toont bovendien niet aan dat er sprake was van rechtmatige verwachtingen in zinnen hoofde (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Hij toont niet aan dat hem er sprake is van een vaste gedragslijn van de overheid, dat handelt over de beoordeling van de kwalificaties van een imam, en niet over de vraag of een imam al dan wettelijk aanspraak kan maken op een verblijfsrecht, wanneer hij zijn eredienst wil bedienen in een niet erkende moskee. Al evenmin toont hij aan dat er hem concrete toezeggingen zouden zijn gedaan door de Belgische overheid (zie in die zin: RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat hij als Turk, die steeds tijdelijk verblijf heeft gekregen als bedienaar in een erkende moskee, rechtmatige verwachtingen op een verblijf kan laten gelden op basis van een andere reden van verblijf. Per schrijven dd. 22.03.2017 werd verzoekende partij trouwens ingelicht van de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen: gezien er geenszins werd aangetoond dat verzoekende partij rechtstreeks als imam in een erkende moskee werd aangesteld of minstens het bewijs heeft voorgelegd dat de moskee waar de betrokkene werkzaam is een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht besloten tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar waar verzoekende partij thans voorhoudt dat de religieuze gemeenschap twee jaar geleden een aanvraag om erkenning heeft ingediend, merkt verweerder op dat deze gegevens niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis waren gebracht.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van het "transparantiebeginsel", laat verweerder tenslotte gelden dat dergelijk beginsel verweerder niet bekend is, zodat dit onderdeel van het middel in elke hypothese als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Er bestaat in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris ten andere geen enkele plicht om, voorafgaand aan het bezwarend besluit, verzoekende partij in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Om die reden werd ook terecht ten aanzien van verzoekster en de kinderen een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 14quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, inclusief het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Er wordt ook melding gemaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 13, § 4 en 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat een einde werd gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd. Verzoekers

maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De vier onderdelen van het enig middel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.3.2. In een eerste onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat de verlenging van de verblijfstitel aan verzoeker werd geweigerd omdat hij niet het vereiste stuk bijbracht, namelijk dat de Hasseltse moskee een aanvraag tot erkenning had gedaan. Verzoekers stellen dat deze aanvraag is gebeurd en dat verzoeker dit stuk heeft neergelegd en menen dat de aanvraag ook *ipso facto* gekend is bij de Belgische Staat. Verzoekers menen dat het gebrek van een aanvraag tot erkenning geen gepaste motivering is.

Vervolgens gaan verzoekers in op het verstrekken van een visum aan imams aangesteld bij zowel erkende als niet-erkende moskeeën. Zij stellen dat het volstond dat deze personen het bewijs leverden van hun aanstelling door de nationale overheid, wat bij verzoeker het geval is. In dit verband merken verzoekers ook op dat de overheid haar gedrag gewijzigd heeft en haar gedragswijziging inzake het vroeger wel volstaan van een attest van de nationale overheid, moest motiveren in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een bewijs heeft voorgelegd dat de Hasseltse moskee waarin hij tewerkgesteld is, een erkenning heeft aangevraagd. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een document van 3 maart 2017 van het Executief van de Moslims van België waarin gesteld wordt dat het bestuur van de Hasseltse moskee op 9 september 2015 een erkenningsdossier heeft ingediend bij dit Executief van de Moslims van België. Er wordt opgemerkt dat de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Waar verzoekers aanvoeren dat de verwerende partij op de hoogte moest zijn van deze aanvraag tot erkenning, wijst de Raad er vooreerst op dat een aanvraag tot erkenning van een moskee sinds de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2005 houdende vaststelling van de criteria voor de erkenning van de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van de erkende erediensten (BS 16 december 2005), ingediend moet worden bij de Vlaamse regering (artikel 2 van dit besluit). Verzoekers leggen voor het eerst bij huidig verzoekschrift een document voor waarin vermeld staat dat een erkenningsdossier werd ingediend bij het Executief van de Moslims van België. Dit is niet bij de Vlaamse Regering. Nog daargelaten de vraag in welke mate de verwerende partij, *in casu* de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, op de hoogte zou moeten zijn van aanvragen ingediend bij de Vlaamse overheid, wordt vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat de Hasseltse Moskee waar verzoeker tewerkgesteld is een aanvraag tot erkenning heeft ingediend bij de Vlaamse regering.

Verzoekers tonen in het eerste onderdeel van het enig middel niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekers verwijzen naar het afleveren van visa aan imams, ongeacht of zij tewerkgesteld werden bij een erkende of een niet-erkende moskee, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing *in*

casu een bevel om het grondgebied te verlaten wegens weigering tot verlenging van een tijdelijk verblijf betreft en geen weigering van een visum. *In casu* werd de visumaanvraag van verzoeker op 14 april 2015 wel degelijk ingewilligd en werd dit visum beperkt in tijd, met name tot de duur van de activiteit waarvoor verzoeker naar België kwam. Verzoekers' uiteenzetting die betrekking heeft op het afleveren van visa heeft geen betrekking op de bestreden beslissingen en mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Het eerste onderdeel van het enig middel kan niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat er een inbreuk is op de vrijheid van godsdienst. Zij verwijzen in dit verband naar de artikelen 19 en 21 van de Grondwet en artikel 9 van het EVRM. Verzoekers stellen dat de weigering van de verlenging van de verblijfstitel van verzoeker hem belet om zijn eredienst uit te oefenen en te prediken, terwijl hij door zijn nationale overheid benoemd werd tot dit ambt in het buitenland. Deze weigering gebeurde volgens verzoekers omwille van een formalistische reden die de overheid voorheen niet gebruikte. Bij het beperken van verzoekers vrijheid van godsdienst mocht de verwerende partij niet afzien van een evenredigheidsonderzoek op de inbreuk van de vrijheid van eredienst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geen zulk onderzoek. Verzoekers menen dat de inbreuk *in casu* niet voldoet aan de vereisten van artikel 9, tweede lid van het EVRM. De beperking van de vrijheid van godsdienst van verzoeker is niet uitdrukkelijk door de wet voorzien: nergens is uit af te leiden dat slechts de imams die hun activiteit uitoefenen in een door de Belgische Staat erkende moskee, worden toegestaan om België binnen te komen en er te verblijven. Vervolgens wordt geen doelstelling van openbare orde, veiligheid, gezondheid of zeden vermeld. In de veronderstelling dat de overheid zulke doelstelling zou nastreven, menen verzoekers dat het gebruikte middel niet het minder dwingende en meer eerbiedige is. Opnieuw in de veronderstelling dat de overheid zulke doelstelling zou nastreven, menen verzoekers dat verzoekers aanstelling door zijn nationale overheid en de ondersteuningsbrief van de moslimexecutieve volstaan. Verzoekers menen dat het feit of de moskee waar verzoeker zijn ambt uitoefent al dan niet erkend is, geen weerslag heeft op de kwaliteitscontrole van de imams of op de controle van hun activiteiten in België. Verzoekers menen dat een weigering van verlenging van het verblijf om reden dat de moskee niet erkend is, een irrelevant criterium is dat een onevenredige inbreuk inhoudt op verzoekers vrijheid van godsdienst. Bovendien moet de Belgische staat op de hoogte zijn van de erkenningsaanvraag gedaan door de Moskee van Hasselt.

Artikel 9 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

2. De vrijheid zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uiting te brengen kan aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de openbare veiligheid, voor de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 19 van de Grondwet luidt als volgt:

“De vrijheid van eredienst, de vrije openbare uitoefening ervan, alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheden worden gepleegd.”

Artikel 21, eerste lid van de Grondwet luidt als volgt:

“De Staat heeft niet het recht zich te bemoeien met de benoeming of de installatie der bedienaren van enige eredienst of hun te verbieden briefwisseling te houden met hun overheid en de akten van deze overheid openbaar te maken, onverminderd, in laatstgenoemd geval, de gewone aansprakelijkheid inzake drukpers en openbaarmaking.”

Er moet eerst worden nagegaan of de eerste bestreden beslissing een inbreuk betreft op het recht van verzoeker op vrijheid van godsdienst.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten waarin een verlenging van het tijdelijk verblijf geweigerd wordt omdat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° (...);

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorheen werd gemachtigd tot een verblijf voor een beperkte tijd in het Rijk ingevolge de duur van zijn activiteiten in België op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 13, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...).”

Verzoeker was België binnengekomen met een visum dat hem op 14 april 2015 werd toegestaan en dat beperkt was tot de duur van de activiteit waarvoor hij naar België komt, met name als imam in Antwerpen bij *“Turkse Islamitische cultuur”*. Nadat verzoeker zich op 11 mei 2015 aanbiedt bij de gemeente, wordt hem een A-kaart afgeleverd geldig tot 30 juni 2016. Op 8 augustus 2016 wordt verzoekers A-kaart verlengd tot 30 september 2017. Op het document van 22 maart 2017 waarbij deze verlenging tot 30 september 2017 wordt meegedeeld aan de burgemeester van de gemeente waar verzoeker verblijft met de vraag tot betekening aan verzoeker, worden voorwaarden voor de verdere verlenging van het verblijf van verzoeker vermeld:

“Ik heb de eer U mede te delen dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 30.06.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13 / 9 bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, mag verlengd worden tot 30.09.2017.

Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

- Recent attest dat betrokkene rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee

OF minstens het bewijs voorleggen dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden!

In het laatste geval dient een recent attest voorgelegd te worden dat werd afgeleverd door de hiërarchische overste van betrokkene dat de verdere duur van de missie in de aangewezen moskee bevestigt (met bevestiging van de plaats van tewerkstelling) EN een recent attest van de Moslimexecutieve van België dat de verdere aanstelling van betrokkene ondersteunt voor de functie van bedienaar eredienst in de aangewezen moskee.

- een recent attest waaruit blijkt dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat of bewijzen voldoende middelen van bestaan voortvloeiend uit aanstelling als imam (overlegging arbeidscontract en loonfiches).

- De betrokkene dient het bewijs te leveren dat hij bereid is zich in de samenleving te integreren conform het artikel 1/2 § 3 van de wet van 15/12/1980.

- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.”

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot verlenging geen bewijs voorlegde dat de moskee waar hij inmiddels werkzaam was (waarnaar hij werd overgeplaatst, zoals hij zelf aangeeft in het verzoekschrift) een erkenningsaanvraag indiende (zie in dit verband ook punt 3.3.2. van dit arrest). Bijgevolg werd de bestreden beslissing genomen, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“Overwegende dat meneer niet aantoont dat hij rechtstreeks wordt aangesteld als imam door de moslimexecutieve in een erkende moskee met vermelding van de duur van zijn aanstelling en de omschrijving van zijn functie in de aangewezen moskee OF minstens het bewijs voorlegt dat de moskee, waar de betrokkene werkzaam is, een aanvraag heeft ingediend om erkend te worden.

Betrokkene voldoet dus niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat hij thans als imam actief is in een niet-erkende moskee, wat niet meer in lijn ligt met de oorspronkelijke machtiging die beperkt was tot de duur van de missie als imam in een erkende moskee.”

Verzoeker betwist niet dat hij is aangesteld in een niet erkende moskee en uit de bespreking van het eerste onderdeel van het enig middel is reeds gebleken dat op correcte en niet kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat hij geen bewijs voorlegde dat de moskee waar hij is tewerkgesteld, een aanvraag heeft ingediend tot erkenning.

De eerste bestreden beslissing stelt bijgevolg enkel vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf gesteld werden (voorwaarden waarvan hij op de hoogte werd gebracht middels de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 maart 2017 aan de burgemeester van Hasselt, met de vraag om deze brief met voorwaarden aan verzoeker te betekenen), en dat hij daarom een bevel ontvangt om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De Raad merkt hierbij op dat, was verzoeker tewerkgesteld geweest in een erkende moskee of had hij een recent bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat de moskee waar hij tewerkgesteld was, een erkenning had aangevraagd, hij mogelijk wel nog had voldaan aan de voorwaarden die aan zijn verblijf gesteld werden. Ook wordt benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het toekennen van een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat het opleggen van voorwaarden voor de verlenging van het verblijf daarmee niet strijdig is.

Zoals reeds gesteld rijst de vraag of deze beslissing, waarbij de verlenging van verzoekers verblijf niet wordt toegestaan omdat hij niet aan vooraf gestelde voorwaarden voldoet en hem daarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, een inbreuk inhoudt op de godsdienstvrijheid van verzoeker. Gelet op de aard van deze beslissing, meer bepaald de component waarbij de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf wordt geweigerd, zoals hierboven geschetst, kan niet worden aangenomen dat deze component een schending inhoudt van de godsdienstvrijheid van verzoeker. Verzoeker was immers vooraf op de hoogte gebracht van de voorwaarden waaraan zijn tijdelijk verblijf moest voldoen om verlengd te kunnen worden, en verzoeker slaagt er niet in om het motief te ontkrachten waarin wordt gesteld dat hij niet meer aan deze voorwaarden voldoet. Verzoeker had ervoor kunnen zorgen dat hij wel aan deze voorwaarden voldeed, waarna zijn verblijf mogelijk verlengd zou worden en hij zijn eredienst verder kon beoefenen in België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten betreft een verwijderingsmaatregel. Dit brengt mee dat verzoeker het grondgebied van het Rijk moet verlaten. De Raad wijst er uitdrukkelijk op dat er *in casu* geen inreisverbod is en dat het verzoeker vrij staat om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, indien hij meent opnieuw aan de voorwaarden voor zijn verblijf te kunnen voldoen. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De

Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wat betreft artikel 9 van het EVRM, heeft het EHRM reeds verduidelijkt dat een gedwongen verwijdering op zich geen inmenging betekent in de rechten gewaarborgd door artikel 9 van het EVRM, tenzij kan worden vastgesteld dat de maatregel werd genomen om de uitoefening van deze rechten en de verspreiding van een bepaalde religie of filosofie of overtuiging te onderdrukken (EHRM 19 maart 1981, nr. 8118/77, *Omkarananda and the Divine Light Zentrum t. Zwitserland*, par. 5 (ontv); EHRM 12 februari 2009, nr. 2512/04, *Nolan en K. t. Rusland*, par. 62).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven omdat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden van zijn verblijf, met name is hij tewerkgesteld in een niet erkende moskee en levert hij niet het bewijs dat deze moskee een erkenning heeft aangevraagd. De Raad herhaalt dat aan verzoeker in 2015 wel een visum werd toegestaan om in België tewerkgesteld te worden in een erkende moskee en dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat, was verzoeker nog steeds tewerkgesteld in een erkende moskee of had hij het bewijs geleverd dat de moskee waar hij werkte, een erkenningsaanvraag had ingediend, hij mogelijk verder tot tijdelijk verblijf gemachtigd zou zijn. Hieruit blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd genomen om de uitoefening van verzoekers recht op vrijheid van godsdienst en de verspreiding van zijn religie te onderdrukken.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker, als imam aangesteld door Diyanet, het "Presidium voor Godsdienstzaken" dat rechtstreeks valt onder het ministerie van Algemene Zaken en als zodanig onder de bevoegdheid van de Turkse premier, immers de mogelijkheid heeft om in Turkije of elders zijn godsdienst, de islam, hetzij alleen hetzij met anderen, te belijden, te preken en te onderrichten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij enkel in België zijn geloof kan belijden, preken en onderrichten of dat de Turkse overheden hem niet elders op buitenlandse zending kunnen sturen. Verzoeker toont niet aan dat hij enkel opgeleid is om in België te preken. Het gegeven dat verzoeker door de Turkse overheid werd aangesteld tot het ambt van imam in België, leidt er niet toe dat de Belgische Staat verplicht zou zijn verzoekers verblijf zonder voorwaarden te verlengen. Zulke aanstelling door de Turkse overheid kan er op geen enkele redelijke wijze toe leiden dat België een (verlenging van een) tijdelijk verblijf dient toe te staan aan iedere imam aan wie de Turkse overheid de opdracht geeft om in België te komen preken. Evenmin blijkt dat de positieve verplichtingen onder artikel 9 van het EVRM zo ver zouden reiken dat een Verdragsluitende Staat, in het kader van een situatie van eerste toelating, gehouden zou zijn om verblijf op zijn grondgebied te verlenen aan een vreemdeling die wenst een activiteit uit te oefenen op het grondgebied van deze Staat als bedienaar van een erkende eredienst om de enkele reden dat hij "*door zijn nationale overheid benoemd werd tot dit ambt in het buitenland*" of om de reden dat de Moslimexecutieve in België de kandidatuur voor de functie van imam in een moskee ondersteunt. Immers stelt de rechtspraak van het EHRM dat artikel 9 van het EVRM geen recht waarborgt voor vreemdelingen om een verblijfsvergunning te verwerven met oog op tewerkstelling in een Verdragsluitende Staat, zelfs als de werkgever een religieuze organisatie is (Commissie Mensenrechten 3 december 1996, nr. 321168/96, *Hüsnu Öz t. Duitsland*; EHRM 20 december 2007, nr. 25525/03, *El Majjaoui en Stichting Touba Moskee t. Nederland* (schrapping), par. 32; EHRM 8 november 2007, nr. 30279/03, *Perry t. Letland*, par. 51). Noch uit het EVRM noch uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dus dat er enige positieve verplichting onder artikel 9 van het EVRM bestaat die in de gegeven omstandigheden een recht op verblijf in België waarborgt met het oog op het uitoefenen van een ambt als bedienaar van een eredienst.

Bijgevolg kan overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM niet worden aangenomen dat de verwijderingsmaatregel *in casu* een inmenging betekent in de rechten van verzoeker gewaarborgd door artikel 9 van het EVRM.

Nu *in casu* geen inmenging wordt vastgesteld in verzoekers recht op vrijheid van godsdienst, diende de verwerende partij hierover niet te motiveren in de eerste bestreden beslissing. Een schending van artikel 9 van het EVRM of van de ingeroepen bepalingen van de Grondwet is niet aangetoond. Een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband evenmin.

3.3.4. In een derde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en in artikel 14 van het EVRM. Verzoekers menen dat er een verschil in behandeling is tussen imams die komen prediken in een erkende moskee en imams die komen prediken in een niet erkende moskee. Verzoekers menen dat deze imams zich in een vergelijkbare toestand bevinden zodat

er geen verschil in behandeling mag zijn dat niet gegrond is op een objectief criterium en zonder redelijke rechtvaardiging. Verzoekers merken op dat verzoeker eerst binnen een erkende moskee werkte en daarna werd overgeplaatst naar de moskee in Hasselt. Indien het nagestreefde doel de openbare orde of de nationale veiligheid zou zijn, is het verschil in behandeling gebaseerd op de al dan niet erkenning van de moskee, geen relevant criterium dat toelaat om het nagestreefde doel te bereiken.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen – of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen – verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat (RvS 18 november 2014, nr. 229.210; RvS 3 maart 2014, nr. 234.007; RvS 10 november 2015, nr. 232.839).

Het behoort verzoekers die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren, toe om in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aan te tonen waaruit die schending precies bestaat. Zij moeten daarbij, in de eerste plaats, de vergelijkbaarheid aantonen van de eigen situatie met die van anderen en vervolgens aantonen waarom de verschillende behandeling daarvan een discriminatie uitmaakt (RvS 23 september 2008, nr. 186.447; RvS 14 februari 2014, nr. 226.434). Verzoekers moeten vervolgens concrete argumenten aanvoeren die kunnen aantonen dat het gemaakte onderscheid kennelijk ongerechtvaardigd en onredelijk is (RvS 2 juni 2005, nr. 145.288).

Er wordt niet betwist dat er sprake is van vergelijkbare situaties: imams die door de Turkse overheid worden uitgezonden om tewerkgesteld te worden, ongeacht of dit in een erkende of een niet erkende moskee is, krijgen dezelfde opleiding en worden gekozen op basis van dezelfde criteria, zoals verzoekers aangeven in het verzoekschrift.

Er wordt niet betwist dat voormelde categorieën van imams bij de beoordeling van (de verlenging van) hun verblijf, verschillend behandeld worden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het verschil in behandeling dat zich voordoet tijdens de beoordeling van het verblijf berust op een objectief criterium, met name de niet-erkenning van de betrokken moskee.

Het komt in de eerste plaats aan verzoekers toe aan te tonen waarom de verschillende behandeling tussen imams die tewerkgesteld zijn in een erkende moskee en imams die tewerkgesteld zijn in een niet-erkende moskee, *in casu* een discriminatie uitmaakt, met name moeten verzoekers met concrete argumenten aantonen dat er voor het gemaakte onderscheid geen objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

In dit opzicht betogen verzoekers: *“Welnu, gesteld dat het om een objectief criterium gaat, is het behandelingsverschil niet redelijk gerechtvaardigd, aangezien zoals uiteengezet in het tweede onderdeel van het middel, er geen evenredigheidsverhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel.*

Gesteld dat de door tegenpartij nagestreefde rechtmatige doelstelling de nationale veiligheid of openbare orde zou zijn, bewijst niets dat het feit dat de moskee waar de imam zijn ambt zou uitoefenen al dan niet erkend is, een relevant criterium uitmaakt.

Verzoeker is inderdaad, evenals zijn confrater die gezonden is naar een erkende moskee, een door het Ministerie van religieuze zaken in Turkije aangestelde ambtenaar, en wordt zijn kandidatuur gesteund door de Moslimexecutive.

Om naar het buitenland te mogen gezonden worden, afgezien van het feit te weten of hij voor een al dan niet erkende moskee zal worden aangesteld, werd hij op basis van talrijke criteria gekozen en maakt hij deel uit van de elite der imams. Hij volgde een lange opleiding van 12 jaar lang die geen plaats laat aan radicalisme. Hij diende te slagen voor verschillende examens, een minimumkennis van het Frans of het Nederlands, alsook diende hij veldervaring in Turkije te bewijzen. Een controle wordt reeds hogerop uitgevoerd door het Diyanet. Anderzijds analyseerde de Moslimexecutive zijn kandidatuur en het door de religieuze gemeenschap in België neergelegde dossier, precies zoals ze dit kan doen voor een bij een erkende moskee aangestelde imam. Verzoeker werkte ten andere eerst binnen een erkende moskee en werd omwille van de noodzaak en zijn uitstekende capaciteiten overgeplaatst naar huidige moskee te HASSELT.

Indien het nagestreefde doel van de maatregel de nationale veiligheid of openbare orde is, is het behandelingsverschil gebaseerd op de al dan niet erkenning van de moskee geen relevant criterium en laat dit niet toe om het nagestreefde doel te bereiken.”

Verzoekers betogen dat het behandelingsverschil niet redelijk gerechtvaardigd is omdat er geen evenredigheidsverhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel. Zij poneren:

“Gesteld dat de door tegenpartij nagestreefde rechtmatige doelstelling de nationale veiligheid of openbare orde zou zijn, bewijst niets dat het feit dat de moskee waar de imam zijn ambt zou uitoefenen al dan niet erkend is, een relevant criterium uitmaakt.” en “Indien het nagestreefde doel van de maatregel de nationale veiligheid of openbare orde is, is het behandelingsverschil gebaseerd op de al dan niet erkenning van de moskee geen relevant criterium en laat dit niet toe om het nagestreefde doel te bereiken.”

In dit verband wordt opgemerkt dat nergens uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat overwegingen van nationale veiligheid of openbare orde aan de basis van deze bestreden beslissing liggen. De Raad wijst erop dat een vermeende ongelijkheid niet dienstig kan worden ingeroepen wanneer ze op een loutere veronderstelling blijkt te zijn gebaseerd die in het geval van verzoeker niet van toepassing was en hem dan ook niet kan hebben gegriefd (RvS 10 oktober 2011, nr. 215.672).

In zover verzoekers aanvoeren dat het behandelingsverschil niet redelijk gerechtvaardigd is, wijst de Raad op het volgende. Als gevolg van de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen, de bevoegdheden van de instellingen die belast zijn met het beheer van de temporalien van de erkende erediensten, met uitzondering van de erkenning van de erediensten en de wedden en pensioenen van de bedienaars der erediensten, overgeheveld naar de gewesten. Vanaf dat moment hebben de bevoegde gewestelijke overheden verschillende maatregelen aangenomen, met name: 1) het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2005 houdende vaststelling van de criteria voor de erkenning van de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van de erkende erediensten (BS 16 december 2005); 2) het besluit van de Waalse Regering van 13 oktober 2005 tot inrichting van de comités belast met het beheer van de temporalien van de erkende islamitische gemeenschappen (BS 27 oktober 2005) en 3) het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 8 februari 2007 met betrekking tot de erkenningsaanvragen voor de islamitische gemeenschappen en de machtiging tot oprichting van de islamitische comités (BS 16 februari 2007).

Deze reglementering legt de criteria en voorwaarden vast waaraan lokale geloofsgemeenschappen, zoals moskeeën, dienen te voldoen om erkend te worden. Uit deze reglementering volgt dat erkende geloofsgemeenschappen een openbare instelling worden met rechten en plichten. Enkel erkende geloofsgemeenschappen kunnen financiële en materiële ondersteuning krijgen van de bevoegde overheden waarbij zij zich, wat betreft hun werking, onder toezicht plaatsen van de bevoegde overheden.

Eén van de financiële en materiële gevolgen die worden verbonden aan de erkenning van een lokale geloofsgemeenschap is de mogelijkheid tot een officiële aanstelling door de Belgische staat als bedienaar van een eredienst, *in casu* als imam.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet heeft ingediend, op basis van een activiteit als imam, een bedienaar van een erkende eredienst. Deze aanvraag werd ingewilligd. Een verdere verlenging van deze machtiging werd niet toegestaan omdat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor zijn verblijf, met name tewerkgesteld zijn in een erkende moskee of het bewijs leveren dat de moskee waar hij is tewerkgesteld, een aanvraag tot erkenning heeft ingediend. Verzoeker werd immers intussen overgeplaatst naar een moskee die niet erkend is.

Er wordt herhaald dat de verwerende partij, in het kader van een aanvraag ingediend op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet of een verlenging daarvan, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht zijn eigen beoordeling niet in de plaats mag stellen van deze van de verwerende partij.

Deze discretionaire bevoegdheid moet in rekening worden gebracht bij het onderzoek naar de aangevoerde schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie (zie in die zin RvS 17 november 2008, nr. 187.998; RvS 16 juli 1999, nr. 81.872), zonder dat die discretionaire bevoegdheid in elk geval de grenzen van de redelijkheid mag overschrijden (RvS 15 februari 2010, nr. 200.889). In andere woorden, bij de toepassing van het gelijkheidsbeginsel in geval van een beoordelingsbevoegdheid, *quod in casu*, moet worden nagegaan of voor het verschil in behandeling een deugdelijke of aanvaardbare reden bestaat, wat uiteindelijk niets anders is dan een toetsing aan het

redelijkheidsbeginsel (J. THEUNIS, "Het gelijkheidsbeginsel" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 209; RvS 13 juli 1990, nr. 35.457).

In het licht van deze ruime discretionaire bevoegdheid inzake immigratiecontrole in het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om ten aanzien van aanvragen tot verlenging van een verblijfsmachtiging op basis van een activiteit als imam, verschillende verblijfsgevolgen te verbinden naargelang de betrokken imam tewerkgesteld wordt in een erkende of in een niet erkende moskee, dit wil zeggen dat hij officieel kan worden aangesteld door de Belgische Staat als bedienaar van eredienst dan wel enkel door zijn nationale overheid tot dit ambt werd benoemd in België met ondersteuning van zijn kandidatuur voor de functie van imam in de betrokken moskee door de Moslimexecutieve.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat het verschil in behandeling niet steunt op een objectief criterium en niet redelijk gerechtvaardigd is.

De schending van het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 14 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.5. In een vierde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van beginselen van behoorlijk bestuur met name het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de transparantieplicht. Verzoekers menen dat het vertrouwensbeginsel is geschonden "*door te achten dat de benoeming van verzoeker door zijn nationale overheid niet voldoende was en bovendien hij voldeed aan alle initiële voorwaarden die thans op subjectieve wijze werden gewijzigd door de tegenpartij, leeft verwerende partij de regel die zijzelf aannam, niet na*". Verzoekers menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door geen rekening te houden met de aanvraag tot erkenning van de Hasseltse Moskee en het attest van de moslimexecutieve niet als voldoende te beschouwen. De verwerende partij heeft volgens verzoekers evenmin de waarborgen geanalyseerd die het Turks ministerie van Religieuze Zaken hanteert om imams te benoemen. Verzoekers achten de transparantieplicht miskend omdat de overheid van praktijk is veranderd zonder verzoekers hierover formeel en vooraf te verwittigen en door haar beslissing te steunen op redenen die in strijd blijken te zijn met haar vorige praktijk.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de redenering van verzoekers dat een loutere aanstelling van een vreemdeling door zijn nationale overheid, met het oog op diens zending als bedienaar van een eredienst naar een geloofsgemeenschap in België, als gevolg zou hebben dat de verwerende partij verplicht is om *ipso facto* het verblijf toe te kennen en de verlenging van het verblijf toe te staan, niet opgaat. Door deze redenering zou de verwerende partij elke discretionaire bevoegdheid ontnomen worden, wat manifest in strijd is met artikel 9 van de vreemdelingenwet. Deze redenering zou er tevens toe leiden dat de Raad een buitenlandse overheidsinmenging zou toestaan in Belgische interne aangelegenheden, wat een ontkenning betreft van het beginsel van de staatssoevereiniteit wat de Raad niet kan toelaten.

De Raad herinnert er voorts aan dat, indien verzoekers zich wensen te beroepen op het bestaan van een vaste administratieve praktijk van een overheid in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, het hen in de eerste plaats toekomt om met voldoende zekerheid het bestaan van deze vaste administratieve praktijk aan te tonen, alsmede de redenen uiteen te zetten waarom zij menen hierop een beroep te kunnen doen. Verzoekers doen dit niet. In het vierde onderdeel van het enig middel verwijzen ze naar een regel dat de benoeming door de nationale overheid voldoende moet zijn. Ze geven hierbij echter geen enkele uitleg over een bestaande praktijk. In het eerste onderdeel van het enig middel geven verzoekers wel een uitleg over een volgens hen bestaande praktijk, die betrekking heeft op het afleveren van visa aan imams. Zoals reeds gesteld betreft de huidige eerste bestreden beslissing geen weigering van visum, maar een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan zijn verblijf werden gesteld. Verzoekers' argumentatie mist bijgevolg juridische en feitelijke grondslag zodat zij niet met goed gevolg de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoeren.

In zover verzoekers suggereren dat het *adagium* "*patere legem quam ipse fecisti*" van toepassing is, herinnert de Raad eraan dat dit *adagium* enkel inhoudt dat een publieke overheid ertoe gehouden is de regels die zij zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan. Dit *adagium* kan *in casu* niet geschonden zijn als er geen sprake is van een gedragslijn inzake (de verlenging van) het verblijf van imams, zoals verzoekers het schetsen.

Verzoeker werd vooraf op de hoogte gebracht dat hij voor de verlenging van zijn verblijf moest kunnen aantonen dat hij tewerkgesteld was in een erkende moskee of dat hij het bewijs moest voorleggen dat de moskee waar hij tewerkgesteld was, een aanvraag tot verlenging zou indienen. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de transparantieplicht, volstaat de vaststelling dat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd, nu verzoeker vooraf op de hoogte werd gebracht van de voorwaarden voor een verdere verlenging van zijn verblijf, zoals hoger reeds gesteld.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, gelet op wat hiervoor in dit arrest gesteld wordt.

3.3.8. Verzoekers voeren de schending aan van het beginsel van de redelijke termijn maar laten na om op concrete wijze uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.9. Er worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1302 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET